

ке падне; броени и събрани, като цифри, искарвахъ сжд-
боносната година 1876!

Кой бѣше истъкмиль тая чудновата комбинация и
откриль това съвпадение? Кой умъ бѣше уловиль въ
мрака тая свѣтулка, тая необяснима игра на случая?
Неизвѣстно. Такива явления новитѣ хора ги наричатъ
„капризь на случая“; старитѣ ги наричатъ „урисія“. Тѣхъ
прѣдразждькътъ обяснява, когато разждькътъ се
отказва . . .

Мичо Бейзадето обясни двойния смисълъ на тая шарада.
Марко провѣри самичкътъ.

Той просто занѣмѣ отъ удивление, и нищо не отговори.

Мичо гледаше побѣдоносно. Въ чернитѣ му плам-
тящи очи блѣстѣше гордо самодоволство; а въ тънката
ироническа усмивка, съ която гледаше зашеметения Марка,
се четеше и съжаление къмъ неговото малодушно невѣрие,
и тържество, и щастие, и въсторгъ Гаче тоя погледъ
и тая усмивка говорѣхъ на Марка: „Хай говори сега дѣ,
хай да чуемъ твоего миѣние: Мартинъ-Задекътъ дошѣ —
що ще кажешъ на това, другото? Разбра ли ти Бейза-
дето кой е“?

До дѣто происхождаше разговора между двамата пър-
венци, бѣхъ влѣзнали, безъ да привлѣчатъ вниманието
имъ, и нѣколцина членове отъ комитета. Тѣ също пхтѣомъ
бѣхъ наминали да видѣтъ тополивницата на бѣло-чер-
ковския Крупъ. Скоро влѣзниха и други, сѣ по същия
случаенъ начинъ. Така щото всички членове бѣхъ на
лице, съ исклучение на Дима Безпортевъ.

— Капасхъзътъ не можа да се намѣри днесъ, доложи
Илия Странжовъ; — трѣба да се е натрѣскаль въ нѣкоя
кръчма.

— Лошо нѣщо е смукателство безъ мѣрка, забѣлѣжи
попъ Димо, като навире плоската.

Членоветѣ отъ комитета не можахъ да се начуджтъ
и навѣсхитжтъ отъ зрѣлицето на топа. Той стоеше прѣдъ